

Arrest

nr. 87 634 van 14 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2012.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2012 waarbij de terechtzitting van 24 augustus 2012 wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 31 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. MICHOLT, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 april 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 mei 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 16 november 2011.

1.3. Op 7 mei 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 7 mei 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soennitisch moslim te zijn van Arabische origine. U bent geboren in al-Saadiya (provincie Diyala) en uw laatste woonplaats sinds 2008 zou in Jalawla (provincie Diyala, Centraal-Irak) geweest zijn.

Sinds mei 2010 zou u als ingenieur aan de slag zijn bij het bedrijf Kalat dat zich voornamelijk bezighoudt met bouwprojecten voor de Iraakse Staat en het Amerikaanse leger. Zo zou u van mei 2010 tot januari 2011 met subsidies van het Amerikaanse leger aan een schoolrenovatieproject gewerkt hebben.

Op 15 maart 2011 zou u 's ochtends thuis onder de voordeur een dreigbrief gevonden hebben van de terroristische organisatie Daulat al-Islamiya al-Iraq, waarin u met de dood bedreigd werd omwille van uw werk voor de Amerikanen. Uw vriend en tevens collega Mahmoud Abdullah zou diezelfde dag eveneens een dreigbrief van diezelfde groepering gekregen hebben. Nog diezelfde dag zou u ook uw naam gezien hebben op een lijst van mensen die gevisieerd worden. Die lijst zou opgehangen zijn tegen de gevel van de moskee. Ondanks de bedreiging zou u de daaropvolgende 10 dagen echter gewoon naar uw werk blijven gaan. Hoewel er zich in die periode geen problemen zouden hebben voorgedaan, besloot u op 25 maart 2011 dan toch maar om uw werk stop te zetten uit angst. Een paar dagen later zou ook Mahmoud Abdullah stoppen.

Op 8 april 2011 zou Mahmoud Abdullah 's ochtends alsnog voor zijn huis neergeschoten zijn. De volgende dag, op 9 april 2011, zou u Jalawla verlaten om in Bagdad bij een vriend onder te duiken. Na ongeveer 5 dagen zou u op 14 april 2011 besluiten Irak definitief te verlaten. U reisde vervolgens deels op legale en deels op illegale wijze naar België, waar u op 25 april 2011 zou toegekomen zijn en de volgende dag asiel aanvraag.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: Uw originele identiteitskaart (uitgereikt dd. 23/08/2006); uw origineel nationaliteitsbewijs (uitgereikt dd. 06/09/1994); de woonstkaart op naam van uw vader (uitgereikt dd. 13/01/2009); uw rantsoenkaart geldig voor 2010-2011; uw diploma opgesteld in het Engels (uitgereikt op 30/10/2007); uw kaart voor de Bond van de Ingenieurs (uitgereikt op 04/05/2011); een foto; de dreigbrief van de terroristische organisatie Daulat al-Islamiya al-Iraq; een attest van tewerkstelling in het Arabisch en het Engels (uitgereikt dd. 15/05/2011); kopie van een contract met het Amerikaanse leger voor de renovatie van de Fahrzdaq school (dd. 18/01/2010).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende ernstige elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en wel om de volgende redenen.

Vooreerst rijzen er ernstige vragen omtrent uw werkzaamheden voor het bedrijf Kalat. Zo is het eerder opmerkelijk dat u in het bezit bent van een ingenieurskaart die uitgereikt werd op een moment dat u zich zelf niet meer in Irak bevond. Als verklaring hiervoor geeft u aan dat ze door het bedrijf zelf vernieuwd werd en u vervolgens opgestuurd werd (gehoorverslag CGVS 11), hetgeen echter bevreemdend is aangezien u reeds op 25 maart 2011 uw werkzaamheden bij dit bedrijf stopgezet zou hebben (gehoorverslag CGVS 8 en 18). Volledigheidshalve kan hier bovendien nog aan toegevoegd worden dat het eerder opmerkelijk is dat u al sedert augustus 2008 over een gelijkaardige kaart beschikt zou hebben, aangezien u op dat moment en nog tot oktober 2009 niet als ingenieur maar als verkoper in een kledingswinkel werkzaam was (gehoorverslag CGVS 7). Daarnaast legt u ter staving van uw bezigheden als ingenieur naar eigen zeggen uw contract neer, hetgeen in feite een attest betreft dat op uw persoonlijke vraag werd opgesteld door uw werkgever nadat u er niet langer werkte, namelijk opnieuw in mei 2011. Gezien de opmaak van deze attesten kunnen ze bovendien niet echt overtuigen. Zo zijn er sporen dat het logo van de firma ook in het groot als achtergrond voor de tekst op de brief gestaan zou hebben, hetgeen echter als het ware weggewist lijkt op de exemplaren die u voorlegt. Dit lijkt erop te wijzen dat een originele versie later bewerkt werd en doet bijgevolg vragen rijzen omtrent de authenticiteit van het voorgelegde document. Bovendien mag van een firma die, zoals u verklaart, het merendeel van haar projecten in dienst doet van het Amerikaanse leger verwacht worden dat ze in staat zou zijn tot een (min of meer) foutloze Engelse vertaling. Om deze redenen kan dan ook ernstig getwijfeld worden aan de echtheid van de door u neergelegde attesten, en zodoende ook aan de kopie van het contract dat hieraan toegevoegd geweest zou zijn. Wat betreft de datum van opstelling kan nog opgemerkt worden dat het bevreemdend is dat u eind maart 2011 niet zelf om een dergelijk document gevraagd zou hebben toen u uw directeur persoonlijk op de hoogte bracht uw werk stop te willen zetten omwille van de bedreiging (gehoorverslag CGVS 18). Voorts gevraagd naar uw eigenlijke arbeidscontract bij deze firma antwoordt u daar geen versie van te bezitten (gehoorverslag

CGVS 12). Tot slot kan in dit verband nog opgemerkt worden dat u maar zeer moeizaam kon vertellen en amper uitweidde over uw feitelijke dagtaak als ingenieur. Zo beperkte u zich aanvankelijk tot algemeen te zeggen dat u daar 'als ingenieur werkte' en zou u gevraagd naar hoe uw dag er dan meer concreet uitzag louter toevoegen dat u van 8u30 tot 16u werkte (gehoorverslag CGVS 10). Al deze elementen samen nopen er dan ook toe ernstige bedenkingen te maken bij uw verklaringen omtrent de werkzaamheden, die immers aan de basis zouden liggen van uw problemen met voornoemde terroristische organisatie in Irak.

Verder dient opgemerkt te worden dat u ook uw vrees voor een persoonsgerichte vervolging door de terroristische groepering Daulat al-Islamiya al-Iraq niet aannemelijk heeft kunnen maken. Hoewel u reeds sinds mei 2010 als ingenieur bij de firma Kalat aan de slag zou zijn, waarbij u het grootste deel van de tijd meer bepaald betrokken geweest zou zijn bij de restauratie van de al-Farazhdag school (gehoorverslag CGVS 7-8), zou u pas sinds maart 2011 in het vizier gekomen zijn van deze groepering (gehoorverslag CGVS 13). Hoewel Daulat al-Islamiya al-Iraq volgens uw verklaringen over de hele provincie Diyala heerst, blijkt u niet in staat bijkomende informatie over deze terroristische groepering te geven zoals bijvoorbeeld eventuele onderafdelingen of leiders. Nochtans zou u reeds voor uw eigen problemen de website van deze groepering al eens met een vriend bezocht hebben uit nieuwsgierigheid, maar bij aanvang van uw persoonlijke problemen zou u vreemd genoeg niet trachten meer informatie te vergaren via ditzelfde medium (gehoorverslag CGVS 14-15). Eveneens bevreemdend is ook de vaststelling dat u na de bedreiging zelf toch nog 10 dagen zou gaan werken. Hoewel er zich in die periode geen problemen voorgedaan zouden hebben, zou u vervolgens dan toch maar beslissen uw werk stop te zetten (gehoorverslag CGVS 18). Nog eens tien dagen later dan zou uw vriend en collega, die intussen zijn werk ook reeds had stopgezet, om het leven gebracht worden (gehoorverslag CGVS 13-14).

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient dan ook geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie Diyala in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Diyala te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Diyala wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in Diyala merkbaar verbeterd is. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is nog vrij frequent. Regelmatig worden nog grootschalige zelfmoordaanslagen gepleegd en worden bomauto's ingezet tegen overheidsgebouwen. Deze aanslagen zijn net zoals in de andere Centraal-Iraakse provincies doelgericht en viseren zowel gebouwen waar veiligheidsdiensten zijn gehuisvest, als politiediensten, als het leger, maar ook bijvoorbeeld de gebouwen van de provinciale overheid. Naast overheidsgebouwen worden sporadisch sjiitische doelwitten geviseerd. De groepen die het vaakst slachtoffer worden van geweld in Diyala zijn leden van de Iraakse veiligheidsdiensten, en meer specifiek de leden van politiediensten, van diverse niveaus. In mindere mate worden ook leden van het Iraakse leger, de Sahwa en overheidsfunctionarissen geviseerd. Onder de hogere profielen zijn de slachtoffers vooral leiders van het Iraakse leger, van de Awakening Councils, leiders van lokale en provinciale overheden en in Diyala af en toe hooggeplaatste Koerden. Geweld dat specifiek gericht is tegen gewone burgers of geweld waarbij het doel niet duidelijk is komt slechts af en toe voor in Diyala.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Diyala is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakkering van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Diyala subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Diyala nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in Diyala dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Diyala aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus

meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Diyala, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Diyala actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Diyala aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Wat de overige door u neergelegde documenten betreft, kan nog worden vermeld dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de woonstkaart en rantsoenkaart op naam van uw vader en diploma bevatten informatie over uw identiteit en herkomst, hetgeen door het CGVS niet ter discussie wordt gesteld. Uw attesten van tewerkstelling inclusief de kopie van het contract met het Amerikaanse leger, alsook uw kaart bij de Bond van Ingenieurs werden hierboven reeds besproken. De foto en dreigbrief werpen geen ander licht op bovenstaande bevindingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, voert verzoeker onder verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde persberichten over Diyala aan dat de persberichten nog altijd melding maken van een ongunstige veiligheidssituatie met een impact op het dagelijkse leven van de burgers. Tot slot wijst verzoeker er nog op dat het aantal burgerslachtoffers in 2011 gestegen is en het asielbeleid van de andere Europese landen niet relevant is.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: 7 recente persartikels over de veiligheidssituatie in Diyala, mailverkeer met "Iraq Body Count" en twee bladzijden uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 10 mei 2006. Verzoeker voegt tevens een "originele brief van Kalat Company, Ltd. Van 24 mei 2012" en een bewijs van DHL.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) er ernstige vragen rijzen omtrent zijn werkzaamheden voor het bedrijf Kalat, zoals wordt toegelicht, (ii) opgemerkt dient te worden dat hij ook zijn vrees voor een persoonsgerichte vervolging door de terroristische groep "Daulat al Iraq al-Islamiya" niet aannemelijk heeft gemaakt, en (iii) na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers uit Diyala actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt.

2.6.1. Wat de “ingenieurskaart” betreft wijst de Raad er in eerste instantie op dat deze professionele kaart geen officieel document is en aan dergelijk document derhalve slechts beperkte bewijswaarde kan worden toegekend. Daarenboven is deze professionele kaart geen aanwijzing voor verzoekers tewerkstelling bij “Kalat Company Ltd.”, noch een bewijs van de door hem voorgehouden tewerkstelling en vervolgingsfeiten.

2.6.2. De vraag of het voorgelegde “contract” al dan niet een authentiek document is, is in wezen weinig relevant vermits het een “memorandum of agreement” is gesloten tussen R.J.K. “Project Purchasing Officer” en M.K.Z. “Kalat Co. Manager” over het herstel van de “Fahrazdaq School” in As Sadiyah, Khanaqin, Diyala van 18 januari 2010, dat pas van kracht wordt na de goedkeuring van de fondsen (eerste punt van de “memorandum van agreement”). Uit dit document kan derhalve niet worden afgeleid dat het project effectief is gestart noch kan daar uit afgeleid worden dat verzoeker heeft deelgenomen aan de werkzaamheden in dit project of dat hij tewerkgesteld was bij “Kalat Company Ltd”.

2.6.3. Voorts legt verzoeker ter staving van zijn tewerkstelling bij “Kalat Company Ltd.” volgende documenten voor: 1) een fotokopie van een attest van het bedrijf, ondertekent door M.K.Z en gedagtekend 15 mei 2011, waarin wordt gesteld dat verzoeker bij het bedrijf werkzaam was tussen 1 mei 2010 en 20 maart 2011 als “supervisor engineer” voor het herstel en een nieuw gebouw voor de “Al Farazdaq School” en andere projecten. De fotokopie van het attest vermeldt dat een kopie is bijgevoegd van het “contract” van de renovatie van de voornoemde school. 2) Thans legt verzoeker een origineel document neer van het bedrijf met dezelfde inhoud en ondertekend door dezelfde persoon, gedagtekend 25 mei 2012.

Verzoeker betoogt dat hij de contactgegevens heeft opgegeven van de directeur van het bedrijf en staat erop dat het CGVS het bedrijf contacteert om na te gaan of verzoeker daar effectief heeft gewerkt. Hij vervolgt dat hij het attest niet zelf heeft gevraagd op het moment dat hij ontslag nam omdat hij er toen nog niet aan dacht het land te verlaten en pas na de dood van zijn vriend begreep hoe ver de terroristische beweging, “Daulat al-Islamiya al Iraq”, bereid was te gaan. Op dat moment heeft hij onmiddellijk Irak verlaten, aldus verzoeker, en op het moment dat de Dienst Vreemdelingenzaken om meer bewijzen vroeg heeft hij zijn firma opgebeld en hebben zij hem dit attest opgestuurd. Tot slot wijst verzoeker erop dat hij thans een origineel attest van het bedrijf neerlegt dat werd opgesteld op 25 mei 2012 en dat hij in handen heeft gekregen op 30 mei 2012 via DHL.

De Raad kan verzoeker volgen waar hij insisteert dat het CGVS het bedrijf waar hij zou gewerkt hebben zou kunnen contacteren. Desalniettemin herhaalt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak is van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In casu kunnen de attesten die verzoeker voorlegt niet overtuigen. Vooreerst dient te worden benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu

niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Daarenboven dient te worden vastgesteld, en los van het feit dat het attest van 15 mei 2011 werd opgesteld nadat verzoeker het land verlaten had, dat de Engelstalige attesten (15 mei 2011 en 25 mei 2012) bol staan van spellings-, stijl- en grammaticafouten dat het niet aannemelijk is dat dit document is opgemaakt door een directeur wiens bedrijf veelvuldig samenwerkt met de Amerikanen, zoals verzoeker voorhoudt (gehoor CGVS, p. 7-20-21). Ook de toevoeging van een fotokopie van het "contract" voor de "Fahrazdaq School" is merkwaardig vermits uit de "memorandum of agreement" niet kan afgeleid worden dat het project effectief werd uitgevoerd door deze firma of dat verzoeker aan dit project zou hebben meegewerkt. Redelijkerwijs kan aangenomen worden dat de directeur van een bedrijf, indien hij een bevestiging wil geven van de tewerkstelling van de betrokkene, een document bijvoegt die de tewerkstelling effectief aantoon, wat in casu niet het geval is vermits verzoekers naam nergens wordt vermeld en uit dit document zelfs niet kan afgeleid worden dat dit bedrijf het project heeft uitgevoerd.

Tot slot wijst de Raad erop dat het briefhoofd van het bedrijf stelt dat zij werkzaam zijn in "Contracts & Trading & General Transportation" terwijl verzoeker tijdens het gehoor voorhoudt dat het bedrijf gespecialiseerd is in *"de bouw, ze kregen verschillende projecten: wegen, bruggen aanleggen, scholen bouwen"* (gehoor CGVS p. 7).

Verzoeker verklaart dat hij met het bedrijf een contract had ondertekend bij de aanvang van zijn werkzaamheden maar legt daar geen enkel begin van bewijs van voor (gehoor CGVS, p. 8). Zelfs al zou het contract bij het bedrijf gebleven zijn, zoals verzoeker voorhoudt tijdens het gehoor op p. 12, dan nog kan aangenomen worden dat wanneer hij zijn bedrijf contacteert nadat hij van de Dienst Vreemdelingenzaken had vernomen dat hij meer bewijzen diende voor te leggen, hij minstens een kopie zou hebben gevraagd van zijn contract met het bedrijf of dat zijn directeur minstens een kopie van het contract met verzoeker zou hebben bijgevoegd in plaats van een nietszeggend "contract".

2.6.4. Verzoeker stelde dat hij als ingenieur opzichter tewerkgesteld werd bij het bedrijf "Kalat Company Ltd." en beschreef zijn werkzaamheden als volgt: *"Wat was uw werk precies, concreet? Ik heb daar gewerkt als ingenieur en ik moet projecten begeleiden. (p. 8) (...) Een werkdag voor u, hoe zag die er precies uit? Ja, ik heb daar gewerkt als ingenieur. Maar concreet, hoe zag uw dag eruit, wat deed u? Het werk begint om 8u30 tot 16u. Was u steeds op de school aanwezig? Ja, ik blijf de hele dag. Met hoeveel mensen zijn ze daar aan het werk? Dat hangt van het werk af, soms hadden we 25 arbeiders, op andere dagen meer of minder. (p.10) (...)".* Op verschillende momenten werd er gepolst naar de concrete inhoud van verzoekers werkzaamheden waarbij hij op geen enkel moment een concrete invulling geeft van zijn taak als ingenieur opzichter/begeleider.

Ook in het verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan de bewering dat hij *"tenslotte (...) ook duidelijk (was) in verband met zijn concrete dagtaak. 's Morgens ging hij telkens mee met de bouwvakkers om hun werk te begeleiden"* en een verwijzing naar zijn verklaring *"ik heb daar gewerkt als ingenieur en ik moet projecten begeleiden"*.

Ook ter terechtzitting werd verzoeker in de mogelijkheid gesteld toelichting te geven over de concrete invulling van zijn werkzaamheden. Tevergeefs, zelfs nadat verzoeker gevraagd werd of er dan werd geschilderd en geplamuurd of dat er muren werden opgetrokken, kwam hij niet verder dan de bewering dat hij de orders van de hoofdingenieur kreeg, deze dan moest doorgeven aan een arbeider die ze dan weer verder doorgaf aan de andere arbeiders. Van een jonge ingenieur, afgestudeerd aan de universiteit van Bagdad die beweert tewerkgesteld geweest te zijn in bouwprojecten, al dan niet renovatie, kan verwacht worden dat hij een concrete invulling kan geven van zijn taken en wat het concreet inhoudt om arbeiders te begeleiden bij een bouwproject. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker zijn tewerkstelling bij een bouwbedrijf niet aannemelijk maakt middels duidelijke en geloofwaardige verklaringen.

2.6.5. Aangezien verzoeker zijn werkzaamheden als ingenieur voor het bedrijf "Kalat Company Ltd." niet aannemelijk kan maken middels geloofwaardige verklaringen zijn ook de vervolgingsfeiten vanwege "Daulat al Iraq al-Islamiya" omwille van zijn werkzaamheden niet geloofwaardig. Daarenboven wordt de algehele geloofwaardigheid verder ondermijnd aangezien 1) verzoeker ook geen toelichting kan geven

bij de terroristische organisatie "Daulat al Iraq al Islamiya", een terroristische organisatie waarvan verzoeker weet dat ze een "*site (hebben) op het internet*" en "*als je gewoon Daulat al Iraq al Islamiya schrijft, (...) het vanzelf (komt)*" (gehoor CGVS, p. 14), en 2) het niet in het minst geloofwaardig is dat wanneer hij directeur A. op de hoogte brengt van de bedreiging en zijn beslissing dat hij zijn werk zal stoppen, deze laatste "*het spijtig vond om te stoppen met werken*", terwijl redelijkerwijs kan aangenomen worden dat wanneer een directeur van een bedrijf die werkt voor de Amerikanen op de hoogte wordt gesteld dat zijn werknemer of werknemers wordt(en) bedreigd door een terroristische organisatie omwille van de samenwerking met de Amerikanen hij de nodige voorzorgen zal treffen ter bescherming van zichzelf en de rest van het personeel. Immers, indien, zoals verzoeker het stelt (gehoor CGVS p. 16), iedereen die voor de Amerikanen werkt ten dode opgeschreven is en zelfs geen pardon gegeven wordt door de voornoemde terroristische organisatie, dan kan verwacht worden dat de directeur van het bedrijf en het bedrijf in zijn geheel gevisieerd zouden worden, en de directeur derhalve wel in actie zal schieten indien hij hoort dat één of meerdere van zijn werknemers effectief bedreigd worden met de dood. In de mate verzoeker zijn gebrek aan kennis over de organisatie "Daulat al Iraq al Islamiya" probeert te verschonen door te stellen dat hij genoeg wist toen hij naar de website is geweest en hij de namen niet van buiten heeft geleerd, wijst de Raad erop dat bij het intikken van de naam van de organisatie op het internet, zoals verzoeker het stelt, inderdaad onmiddellijk een beschrijving komt van de organisatie, hun doel, hun leider, de 10 ministers in de schaduwregering, en een lijst met meerdere grote aanslagen in Irak. Derhalve zou kunnen verwacht worden dat verzoeker als intellectueel en werkzaam voor een bedrijf dat Amerikaanse projecten uitvoert wel degelijk op de hoogte is van een aantal bekende personen in de organisatie, hun doelstelling, met name het oprichten van een kalifaat, en bepaalde concrete aanslagen zou kunnen vermelden waarvan zij in de voorbije jaren de verantwoordelijkheid hebben opgeëist.

De motivering met betrekking tot de neergelegde foto en de andere documenten (identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, rantsoenkaart, en een diploma van de universiteit van Bagdad) wordt door verzoeker niet betwist. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.7. Gelet op alle elementen samen is de Raad van oordeel dat verzoeker zijn tewerkstelling niet aannemelijk maakt en derhalve evenmin de voorgehouden vervolgingsfeiten. Wanneer er zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, bestaat er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève te toetsen.

2.8. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat, gelet op het voorgaande, kan worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.9.1. Verzoeker is afkomstig uit Irak, de provincie Diyala zodat in casu dient te worden nagegaan of in Irak in het algemeen en in Diyala in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie Diyala in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier ("Subject Related Briefing (SRB) "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Irak-Diyala/Salahaddin" van 28 maart 2012) en de ter terechtzitting neergelegde updates (Chronologie Irak 2012/1 en 2012/4) is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Diyala dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9.2. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Diyala blijkt dat het geweld duidelijk geconcentreerd is rond Baquba, de hoofdstad van de provincie en de stad Kanaan en de betwiste gebieden, nl. de steden Jalawla, Sadiya en Sharaban. Eind 2010 begin 2011 vonden er een reeks zelfmoordaanslagen en

gewapende aanvallen plaats tegen veiligheidsscheckpoints, er worden zware aanslagen gepleegd doch dit geen situatie is van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de provincie. De provincie Diyala lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. overheidsgebouwen, gebouwen van de veiligheidssdiensten, politiediensten, het leger en de gebouwen van de provinciale diensten. Ook sjiitische doelwitten worden geviseerd. Slachtoffers van het geweld zijn vooral politiemannen, Iraakse soldaten, Peshmerga, sjiitische gelovigen, leden van de Sahwa en hooggeplaatste figuren (leiders van de 'Awakening Councils, leiders van lokale en provinciale overheden en hooggeplaatste Koerden) (SRB, p. 11-12-16-17). Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Diyala is niet aanhoudend en doelgericht.

2.9.3. Volledigheidshalve wijst de Raad op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (*F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport "*Strategy for the Iraq Situation van januari 2007*" en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de preciaire veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§64, §65, §91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor diegene die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91). In casu dient te worden opgemerkt dat verzoekers familie in Diyala verblijft en dat hij met hen samenwoonde.

2.9.4. In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 24), kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat hij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet.

2.9.5. In de mate verzoeker het niet eens is met de appreciatie van de veiligheidssituatie op basis van de informatie in de SRB en, onder verwijzing naar en het citeren van krantenartikelen en een email van Iraq Body Count, stelt dat de situatie in de provincie Diyala niet op positieve wijze veranderd is en het erop lijkt dat de situatie op heden onstabiel is dan enkele maanden geleden, wijst de Raad erop dat ook de laatste SRB een onderzoek heeft gepleegd naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 15 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'. De Raad leest daarin onder andere: "*Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. Vervolgens gevolgd door Anbar, Babil, Diyala en Salah Ad-din. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang de bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Uit informatie van de Iraakse overheid blijkt immers dat er maandelijks 50 Iraakse militairen en/of politiemannen slachtoffer worden van het geweld. Volgens diezelfde cijfers van de Iraakse overheid is het aantal burgerslachtoffers opnieuw gedaald in vergelijking met vorig jaar. De daling was het grootst*

bij de overgang van 2008 naar 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet meer zo spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) In Salahaddin en Diyala komt het doelgerichte geweld tegen hooggeplaatste figuren minder voor dan in Bagdad, maar niettemin zijn er maandelijks een aantal voorbeelden van dergelijk geweld terug te vinden. Geweld tegen hooggeplaatste figuren richtte zich in Salahaddin en Diyala in 2011 vooral tegen leiders van de Awakening Councils, leiders van lokale en provinciale overheden en hooggeplaatste Koerden.(...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de kleinschaliger aanslagen, als de zwaardere bomaanslagen in Diyala en Salahaddin zijn hoofdzakelijk gericht tegen leden van de Iraakse veiligheidsdiensten. (...) Voor de eerste maanden van 2012 kunnen we wel vaststellen dat het aantal slachtoffers in Salahaddin sterk gedaald is in vergelijking met vorig jaar (jan-feb 2011) en dat er in Diyala sprake is van een stijging van het aantal slachtoffers. Deze slachtoffers bestonden hoofdzakelijk uit personeel van veiligheidsdiensten en overheidsperoneel en sjiitische gelovigen. Geweld dat specifiek gericht is tegen gewone burgers of geweld waarbij het doel niet duidelijk is komt slechts af en toe voor in Diyala en Salahaddin. (...)”

De Raad stelt derhalve vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie in Irak op de voet volgt en dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2012. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad ziet overigens niet in waarom het beleid van de andere Europese landen niet mee in overweging zou kunnen worden genomen of waarom dit beleid niet relevant zou zijn. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

De voorgelegde en voornoemde krantenartikels bevestigen de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Er worden (zware) aanslagen gepleegd doch er is geen situatie is van “open combat”, de aanslagen zijn doelgericht en uit deze berichtgeving blijkt niet dat burgers het specifiek doelwit zijn van het geweld.

2.9.6. In de mate verzoeker aanvoert dat verweester de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn, wijst de Raad naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)”

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

- de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

- in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.
(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

2.10. In de mate verzoeker voorhoudt dat het in de Grondwet vastgelegde gelijkheidsbeginsel geschonden is, omdat de verandering in het beleid aanleiding geeft tot willekeur omdat er geen termijn wordt opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden en dit tot gevolg heeft dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad zijn ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen en geen rekening wordt gehouden met de aankomstdatum van de kandidaat-vluchtelingen, gaat hij voorbij aan artikel 48/5, §3, tweede alinea van de vreemdelingenwet waarin duidelijk wordt gestipuleerd dat er rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Derhalve kan er bezwaarlijk sprake zijn van willekeur of een schending van het gelijkheidsbeginsel aangezien in iedere individuele asielaanvraag de situatie op het ogenblik van de beslissing in aanmerking moet worden genomen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS